

Links, vlak langs den kant der chaussée, in een iets opgehoogd groen aardappelveld zijn vrouwen aan den arbeid, aan het planten of rooien, ons den rug toekeerend, een paar voorover gebukt, één rechtop staande, in diep blauwe rokken, witgrijze doeken om het hoofd geslagen — alles door den dag in kleur getemperd, in toon verfijnd — zoo schoon, zoo monumentaal in het landschap, tegen de lucht af, als Jules Breton ze vaak afbeeldde. Nu en dan blaast er eene, hand in de zij, even uit, half naar de voorbijgangers omgewend, terwijl zij den anderen onverstaanbare klanken in dat barbaarsch Bayreuthsch patois toeroept, waarin b.v. „geh'heim” als „ki hoâ”, een soort van ezelgebalk, klinkt. Iets verder op sukkelde een lange, magere, ingedroogde meid, een te vroeg verdorden, dunnen boomstam gelijk, met breeden strooehoed, in donkerblauwen rok, met stoffig bruine bloote voeten, een lange zweep in de hand, langzaam, indolent achter een troepje waggelende ganzen voort.

Een te denken gevend, suggestief stukje menschelijk leven, die zwoegende paria-stakkerts, werkvrouwen op wier eentoonig vreugdeloos, kommervol bestaan 't volmaakt zonder invloed blijft of er een Festspielhaus bestaat of niet, of 't een voorstellingsjaar is of niet, terwijl haar stadgenooten uit de feestweken een aardig slaatje slaan! Die déshéritées de ce monde vlak naast die ontelbare drommen van ter verstrooiing en ontspanning, ook ter ideale geestverheffing, uit alle oorden der wereld saamgekomen toeristen, hun opwekkende, verjongende zomerreis genietend, in de welgevulde reisbeurs puttend. Twee tegenovergestelde levenspolen, die elkaar haast aanraken, se coudoyant.

Achter die figuren wijkt het zonnig-dampig verschie: losse boompjes, boomgroepen, enkele verre daken, in de heete luchtvibratie wazig wagschuivend. In het diepst van den achtergrond een lage grijspaarsche, blauwachtig getinte bergketen, haast met de atmosfeertrilling samensmeltend, ginds waar, in de richting van het onvergelykelijk bierstadje Kulmbach, de straatweg zich als een smalle band door het dal slingert, en zich heel ver weg, nauwelijks meer zichtbaar, al kronkelend zacht stijgend, langzaam bergop windt. Naar den rechterkant wordt het landelijk, echt

Bayreuth van de «Hohe Warte» gezien.